

Азъ сжмъ едничка-та имъ подпорка. Ти ще умрѣтъ отъ печаль.“

„Не бойся,“ казалъ Ангела-тъ, „злый духъ нѣма да ти направи никакъвъ вредъ, само ся помолете усердно всемилостивому Богу, и Той ще вы спаси и помилова.“

ГЛАВА LXXXIX.

ЖЕНИТБА-ТА ТОВІЕВА.

Товія, наедно съ Ангела, дошълъ у Рагуила; Сарра ги посрѣщала и радостно привѣтствовала. Рагуиль ся повгледалъ на Товіѣ и казалъ на женѣ си, Еднѣ: „я виждѣ, колко прилича тоя момъкъ на роднинѣ-тъ ни, Товита.“ Послѣ, като ся обърнулъ камъ пѣтници-тъ, той попыталъ! „откъдѣ идете, любезниі братіе?“—„Ный сме отъ число-то на плѣнены-тъ Израилтяне отъ колѣно-то Нефѣалимово, които ся намиратъ въ Ниневіѣ,“ стговорили они.—„Не знаете ли тамъ роднинѣ-тъ ми Товита?“ попыталъ Рагуиль. „Знаемъ“, отговорили они. „Той ми е баща,“ казалъ Товія. Тогава Рагуиль пригърнулъ Товіѣ и плакалъ отъ радость. „Да си благословенъ, сыне мой,“ говорилъ той „ты имашъ благочестивъ и добродѣтеленъ бащѣ.“ Една, жена-та Рагуилова, и Сарра, дъщеря му, съ радость привѣтствовали Товіѣ; но всички ся много опечалили, кога ся научили, че старый Товитъ изгубилъ зрѣніе-то си. Рагуиль заповѣдалъ да приготвятъ богатъ обѣдъ и просилъ госте-то си да сѣднѣтъ на трапезѣ-тъ. Но Товія казалъ: „азъ до тогава нѣма ни да ямъ, ни да пѣмъ, докѣ ты не ся согласишь да испълнишь просбѣ-тъ ми. Дай за мене дъщерѣ си Саррѣ.“ Рагуиль ся уплашилъ отъ това прѣдложеніе, като смыслилъ, че вече седемъ мѣзие дъщерины му погынали; той ся боялъ, да не ся случи и съ Товіѣ сжщо-то; но Ангела-тъ му казалъ: „той е человекъ благочестивъ и отъ самага Бога е назначенъ за